

**FARDA
ROK**

Sangir

Innihaldsvirlit:

- [1. Heimbyggin](#)
- [2. Eitt sunnukvöld í Plantasjuni](#)
- [3. Eins og áarstreymur](#)
- [4. Heimkoman](#)
- [5. Fagra blóma](#)
- [6. Kalli Petersen](#)
- [7. Eg siti so eina](#)
- [8. Jeg er zigeuner](#)
- [9. Gomul minnir](#)
- [10. Seg lágt yvir hav](#)
- [11. Í góðum veðri hann dyrgði](#)
- [12. Hamarsá](#)
- [13. Kalli katt](#)
- [14. Kom og dansa](#)
- [15. Niklas hjá Pena](#)
- [16. Meg minnst eina mynd](#)
- [17. Nánd](#)
- [18. Sára](#)
- [19. Per fór til Havnar](#)
- [20. Sildavalsurin](#)
- [21. Vandringsmenn synger](#)
- [22. Súrligar nætur í Keypmannahavn](#)
- [23. Ljóðmynd](#)
- [24. Rósan](#)
- [25. Tað er leygarkvöld](#)
- [26. Eitt dýpi av dýrari tíð](#)
- [27. The Wild Rower](#)
- [28. 1001 nátt](#)
- [29. Sektus og sekterius](#)
- [30. Nú skal eg aftur fara](#)
- [31. Sóljugentan](#)
- [32. Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt](#)
- [33. Nú nemur náttin við smærur](#)
- [34. Sa sa sa sa](#)
- [35. Miðalhampamaðurin](#)
- [36. Genta góð](#)
- [37. Eg minnst úr gomlum søgum](#)
- [38. Skjønne Helen](#)
- [39. Villar víddir](#)
- [40. Bláa húsið](#)
- [41. Lívsmýnd](#)
- [42. Rasmus](#)
- [43. Handan mjørkan](#)
- [44. Einkin er sum summarkvöld](#)
- [45. Eros](#)
- [46. Tú dregur meg sum ein magnetur](#)
- [47. Dans på Sunnanø](#)
- [48. Aldan](#)
- [49. Seinasta vaktin](#)
- [50. Troystartámið](#)
- [51. Vit fáa tevatn og breyð](#)

1. Heimbygðin

Lag: Lilli Marleen

Mong lívsins virði
Best er sálarró
Í Skálafirði
Trygt mín vögga stóð
Við læk og á fór barnatið
Í ósa leiktu sæl og frí
Tey yndismildu snýð
Sum paradísið í

Útlongsil dregur
Manga ungdómssál
Ókendur vegur
Út um stevnuvál
Fremst tó í huga heimið var
Tá fjarðbúgvinn um eingjagarð
Reið burt - stór veröld var
Ótrygg hon kendist mær

Ei fann eg frið við
Ókent hagamark
Áðrenn langt um liðið
Reið mín gamla knark
Um fjöll og gjáir djarva ross
Tvisporaði til Tippafoss
Har tú beyð fyrsta koss
Tá ást rann millum oss

Í favn meg leggi
Trygt eg kenni meg
Stund bráð tá seggin
Ævigt leggur seg
Rura meg í blund í fosturjörð
Goym fjarðbúgva við Skálafjörð
Og Harri heim meg før
tá Harri heim meg før

Georg eystan Á

2. Eitt sunnukvöld í plantasjuni

Eitt sunnukvöld í plantasjuni,
har sita tvey lið um lið:
ein genta og ein drongur,
nei, nú orki eg ekki longur.
Eg aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

Tey tosa um stjörnur og mána
sita eina løtu og gána,
men so loypa tey upp við ein hvøkk
– tað var nakað, sum gjörði tey kløkk.
Hetta aftan fyri tey lá
eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O, góða, o, góða, kom og set teg her
hjá mær!
O, góða, o, góða, kom nú, meðan slett
ongin sær.
Her er so góður friður, so tú kanst seta
teg niður,
∴ her er so gott og so hugnaligt,
tí tú ert mær so fitt, so fitt ∴

Eg fjaldur undir greinum lá
fyri tey meg ei skuldu sjá,
men so kom eg til at bróta eina grein,
so tað runt um plantasjuna hvein
tað var hetta, sum gjörði tey kløkk
– eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O, góða, o, góða ...

3. Eins og áarstreymur

Eins og áarstreymur rennur
vallar hugurin hjá mær,
og í barni mínum brennum
longsil út um bygdargarð.
Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind.
Fagurt hagin nú er skryddur,
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit þjòkan takið,
kom í hagan burt við mær,
vendið bygdini so bakið –
móti okkum sólin lær.
Hoyrið fuglaljóð í haga,
síggi seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða:
Trív tí í ein vallarasong!

Tá ið eftir dagsins hita
kaldligt lot um víddir fer,
snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er,
og tá fara vit í tjaldið,
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið
á tí snimmu morgunstund.

4. Heimkoman

Hon kom til mín nú eitt kvöldið
eg afturkomin var.
Eg spurdi og hetta hon svarar:
eg sannleikan vil siga fyri tær.

Eg elski teg og bert tín vil vera
men tekur tú meg ei eg veit
at sorgina ei eg kann bera
á í vónloysi tú meg hevur leitt.

Ja, hvat skal eg gera,
hon nú mín vil vera, men –
tá eg burtur farin var,
hon ein annan valdi sær.

Ja, nú veit eg hvat eg vil gera:
eina aðra eg finna mær vil,
sum trúgv í móti mær vil verða,
til deyðin okkum skilja vil.

Ja, nú veit eg, hvat eg vil gera:
Eina aðra eg finna mær vil,
sum trúgv í móti mær vil verða,
til deyðin okkum skilja vil.

5. Fagra blóma

Fagra blóma tú sum prýðir
fjallatindar berg og skørð,
bø og ong og grønar líðir,
hvat er fagrari á jørð?
Eina blómu tó eg kenni,
fagrast hon av øllum er,
sjálvt ei rósan líkist henni,
tað er hon eg valdi mær.

Blómur spretta móti vári,
følna, tá ið heystið er,
mín, hon blóma man alt árið,
um so kalt og kavið er. –
Einaferð hon bert kann blóma,
følmar hon, eg følmi við.
Fylgja skal eg blómu míni,
til tann síðsta hvíldarfrið.

6. Kalli Petersen

Det var sent en kvæld på byens gamle kro,
jeg sad helt alene ved et bord for to,
da rejste sig en mand fra det store mørke fjeld:

Kalle Petersen vil sjunge om sig selv.

Jeg var i min grønne ungdoms tjugu år.
Hun var trettisju med langt og krøllet hår,
jeg var ung og uerfaren, jeg var trofast i mit sind,
hun var falsk, hun var som høstens kolde vind.

Og jeg mindes under vårens blomsterdrys,
jeg af Josefine fik det første kys,
men jeg mindes jo desværre første vinterkvælden, som Josefine første gangen ikki kom.

Siden den gang er det hændt så mangan gang,
jeg stod udenfor og ventede dagen lang,
men hvergang jeg stod og jævled, loved hun at være tro,
det er sidste gang, jeg lar mig selv forsmå.

Men i dag så synger jeg af hjertens frøjd,
jeg har ingen brud, men jeg er velfornøjd,
ingen spør mig, når jeg kommer, ingen gråter når jeg går, jeg er ugift, uforlovet, her jeg står.

7. Eg siti so eina

Eg siti so eina við bálið í kvöld og hugsí um teg mín elskaða, nú sólin fer niður, og náttin gerst köld, og stjörnurnar glitra himli á.

Eg reið mær avstað til Texas bý, yvir prerians fløtur, fjøll og líð, eg reið mær henda langa veg, tí eg skuldi hitta teg, mín hestur, mín saðil og eg.

Og nú vit aftur sita saman her, við longslí eg takið teg í favn, aftaná hesa longu vandamiklu ferð, eg teski tí elskaða navn.

Eg reið mær avstað...

8. Jeg er zigeuner

Solen er borte, min dag er forbi, skumringen øver sit trylleri. Syng, lille pige, om elskov og had, syng om Spanien, det gør mig så glad.

Jeg er zigeuner, og hedt er mit blod, nede i Spanien min vugge stod. Der har jeg drømt, under solgyldne træer, hvor min elskede var mig så nær.

Vi er et folk uden blivende sted, os er der ingen der regner med. Dog er vi mennesker ligesom I, vi er stolte så glade og fri.

Nu vil jeg drømme i flammernes skær, drømme min elskede er mig nær. Syng lille pige for nu er vi to, du skal synge os begge til ro.

9. Gomul minnir

Sum eg her siti við veitslunar borð,
tankarnir víða sveima,
minnini berast í suður og norð,
dvölja við smáttuna heima.
Tá sólin á kvöldi sakk logandi reyð
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

Minnast tit friðin um bygdina lá,
øll høvdu tíð at liva,
skemtandi menn undir hjøllum tú sá,
tímatabell var ei skrivað.
Tá sólin á kvöldi sakk logandi reyð,
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni, um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

Eg minnst hanan á morgni, hann gól
húskið hann alt fekk at vaka
fiskaflogg veittra í rísandi sól,
rívur á trøðni raka.
Í torvi á Kvígandal kyndu vit bál
vit drukku “roykte” vit burdu sagt
skál.
Svumu í ánni, ja pápi svam við.
Rík eru gomul minnir.

Og tá so dangurnar riggaðu til,
garpar á Suðurland sigldu.
Nýbarkað seglini settu teir til,
stýrdu á bárunum villu.
Men heima har sótu tey kona og
børn,
lýddu á havið í stormi og ódn,
longdust til heystið, tá sluppin kom
heim.
Nú er alt bara minnir.

Í Urðini sóu vit húkandi menn
lótu sín afførning fara.
Harðvunnar kjálkar, og fastbitnar tenn,
kendu til útnyrðing harðan,
teir royttu ein neva av sýrum og gras
turkaðu endan, tað var onki fjas,
tíðin var tíðin, sjálvt lívið var alt.
Nú er tað bara minnir.

Víst vóru løtur við álvara í,
“Gráa” til tarvs mátti fara,
spulað um halan, og eg spurdi hví,
fekk tá um storkin at læra.
Tá sólin á kveldið sakk logandi reyð
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg,
niðri á støðni, um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

10. Seg lágt yvir hav

Seg lágt yvir hav hevur kvirrið seg lagt
hann stendur har frammi aleina á vakt,
eitt eystanlot leikar við kinn hans og hár
og turkar av eygum eitt longsulsins tár.

Hann sær handan alduna heystarlig tøk
tær heimligu líðir – tann nýslidna bø,
har genturnar leika til látur og spæl
ein er millum teirra, ið hann dámar væl.

Man hon kanska onkuntíð støðga eitt bil
og veingja eitt loyndarsmíl Grønlandi til,
og tíða teir dreymar og gita tey orð,
sum følna á landi, men blóma umborð.

11. Í góðum veðri hann dyrgdi

Í góðum veðri hann dyrgdi
heilt uppi við Eystfalssker;
og heima sat mamman og syrgdi,
so boysin tann pilturinn er.
Men seinni hann fór út at trola
og legði so langt út á hav,
har stórir sjógvar teir skola
og snýsa so mangt omanav.

Í Skotlandi seldu teir fiskin,
har fekk hann ein góðan vin,
hon stóð har og flenti við diskin
har suðri í Aberdeen.
Tá átti hann peningar nógvar,
og hartil var lyndið lætt,
og henni keypti hann skógvar
og hartil ein reyðan hatt.

Men brátt mundi gentan hann narra,
tað tók honum dygt og tætt.
Á havinum ryturnar karra
og flúgva úr ætt í ætt.
Tá var tað hann skifti hýru
at slíta tey trongu bond
og sigldi við Óla á Mýru
heilt suður í onnur lond.

So var tað ein dagin, teir lógu
við brúnna í Singapore,
eina færoyska skútu teir sóu,
og skiparin kom umborð.
Tá stóð hann og longdist og syrgdi,
so lítil var vorðin verð.
Hann mintist til drongin, sum dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

Har frammi teir gjørdu eitt gildi,
og har fór mangt glasið í sor;
men tá ið teir heim aftur hildu,
var drongurin við umborð.
Teir bógvaðu gjøgnum monsunin,
og ofta var ódnin hörð;

men altíð so áttu teir munin
og komu á Skálafjørð.

So róði hann sær til Havnar,
og mamman fekk silkistakk.
Ja, so gera slíkir stavnar,
sum sigla og liggja bakk.
Hann húsini bræddi og girdi,
so vøkur tann lonin er. –
Í góðum veðrið hann dyrgdi
har uppi við Eystfalssker.

12. Hamarsá

Hamarsá! Tú føgur ert og rein
minnist eg hvønn bøk í tær – hvønn
stein.
Har sum piltur mangan dvaldist eg,
Hamarsá! Eg aldri gloymi teg.

Hamarsá! Tú barnaá mín er,
aldri tú úr huga mínum fer,
ungar mínar fœddi tú so væl
Hamarsá eg aldri gloyma skal.

Hamarsá! Nei eingin á sum tú,
hevur givið mær so nógv og nú
ið eg eldist minni troka á
bjartast glógvar tú o, Hamarsá.

Myllufossurin í Hamarsá,
ikki stórir men vit vistu tá
ið vit altíð máttu fáa fong,
Gleddu gentu tú og gleddi drong.

Hamarsá! Nú eldur eri eg,
minnist enn tað tíð, tú gleddi meg,
mínar pisur altíð fœddi tú,
Hamarsá! Tí takki eg tær nú.

Hamarsá, eg kvøðu beri tær,
tú var áin ið av øðrum bar.
Nú eg standi áarbakka á
minnist eg teg, kæra Hamarsá.

13. Kalli katt

Gongur tú ein keitur millum trý og fimm
konteynarar öl og brennivín og timbur skipast inn
so sært tú gamla kalla katt húka á sín stav
skoða farna verk sítt endurføðast hvønn ein dag

Tá gerst hann aftur ungur sum lossaði hann har
fyri hvønn ein breyðbita hann knossaði og bar
meðan skip tey stevndu út og onnur stevndu inn
men tað var aldri fólk sum kalli ið sóu vinningin

Hann minnst hvønn ein kaffimunn og hvønn ein lítlan dram
í regni millum konteynararnar vinirnir og hann
meðan skip tey stevndu út og onnur stevndu inn
men tað er aldri fólk sum teir ið síggja vinningin

Høgir harrar hábærsliga lyfta av sín hatt
teir heilsa tær og konuni men aldri kalla katt
tí skip tey stevndu út og onnur stevndu inn
tá onkrir lyftu aðrar upp um lúnningina

Ein dagin undir lossing ein stórir kassi datt
og so var eingin tímalønin meir hjá kalla katt
tað er fjálgat at pensjónerast við at gerast sekstifimm
men beikst at missa farmin tí at árar leggjast inn

Kalli gníggjar eyguni og starir út á hav
um skamma stund so skal hann sjálvur sína ferð av stað
summar skútur stevna líka inn í himmalin
og kalli trýr at har fær hann at síggja vinningin

14. Kom og dansa

Kom og dansa, hjartanskæri skattur mín!
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!
Kvøður hátt um elskhug og um søtan gleim;
lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!
Lívandi er hvíldin við tín mjúka barm.
Lítla hjarta titrar eymligt móti mær,
sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvílir móti bringu blítt,
fuglaungin kennir reiðrið fjálgt og lýtt.
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,
spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast – burt er horvið alt, sum er;
eina sveima vit í eini dreymaverð.
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær,
streymar heitt tí unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;
smáar varrar teska eymt: “Eg elski teg”!
Ørur eg tær kyssi, streingir tagna brátt.
Svunnin er ein fríð og fægur dreymanátt.

15. Niklas hjá Pena

Eg eiti Niklas hjá Pena,
og er eri fjóruti ár,
mín kona er Marin Malena,
og hon fylti trýss í gjár;
Tó eg elski Marin Malenu,
– helst tá hon ei er her í nánd –
eg næstan aldri meg veni
undir hennara jarnhørðu hond.

Fyrstu ferð eg kendi,
at hon ein gívir var,
var brúðleypsdagin: Hon brendi
rúsdrekkakortið hjá mær.
Tá skuldi eg aldri havt talað,
tí klovan hon langaði mær
í skallan, so alt fór at mala –
á, Marin Malena hjá mær.

Eg tori ei síðan at siga
annað enn: Góða hjá mær.
Hvat, ið hon enn man meg biðja,
so fær hon sama svar.
Biður hon meg vaska blæur
ella klóra á rygginum sær,
so svari eg fúsur og glaður:
Ja, elskaða Marin hjá mær

Um Marilyn Monroe segði:
”Niklas, eg eri so køld,”
hugtungur svarað eg hevði:
”Eg tori ikki í kvøld.
So høgt eg enn man seta
viðgitna krovið á tær;
eg noyðist tó hægri at meta
Marin Malenu hjá mær”.

Nú kunnu tit kanska halda,
at tað er so synd í mær,
men ein er sum øllum man valda.
Hann hjálpir nokk eisini mær.

– Tí man eg aldri meg vena,
um enn hon so dúgliga goyr,
mín elskaða Marin Malena,
eg veit, at hon einaferð doyr.

16. Meg minnst eina mynd

Meg minnst eina mynd – eg var lítil
tá,
Tó fagrari mynd eg aldri sá;
Tað var lítil bygð, fram við vatn hon
lá
Og húsini vóru so fitt og smá

Í bønnum á blik, lögdu gentur løk,
og roykurin rak yvir grasgrøn tøk.
Hvør klettur sum skarlak litaður var,
Og krúnu av támi tindurin bar.

Ein drongur við tráðu sat vatni hjá,
ein áarløkur rann skamt har frá.
Ein tjóðraður hestur í beiti stóð.
Í lofti kvað fuglur sítt kvøldarljóð.

Alt átti so friðarligt hvíldarlag
kvøldar hvíld eftir strævnan dag.
Sólin var farin um fjallaskarð
Tó enn stóð glæman og lýsti har.

Ein føgur, ein yndislig summarmynd
við sólseturglæmu um høgan tind –
Og eg kann minnst, eg ynskti mær,
At mær mátti unnast at búgva har.

Tó aldri eg enn slíkt stað havi sætt,
og einki havi eg frá tí frætt;
og myndin er burtur – skrødd ella
brend,
og eina av mær, ongum øðrum kend.

17. Nánd

So rótleyt er sinni títt, altíð á ferð
tað tykist, sum gloymir tú virðini her.
Hví droymir tú heldur um fjarskotin
lond,
enn síggja tað vakra, sum er í nánd.

Tær tykir at lívið er keðiligt, grátt,
hvønn er tað tú saknar - hví falla í fátt?

Tá aldri tú unnar sær hvíld ella frið,
fæst einki at grógva við tína lið.

Far innar í stovuna um hon er trong,
og lurta - hon syngur ein stillan song.
Hon rúmar tó nakað, sum tú leggur í,
har vantar bert tað, at tú varnast tí.

Tann eyðnan, tú hómar um blánandi
fjöll,
hvør sigur, hon finst ei í heima høll.
Tú átti ei friðleysur leitað so fjart,
men lær teg at elska tað, sum tú sært.

18. Sára

Sára eitur genta mín, hon er av
Selatrað.
Hon tæmir nú í Tjørnuvík og er í
góðum lag.
Hjá Peri uppi Suðuri, hon passar høn
og neyt
og so dugir hon so sera væl at kóka
mjólka greyt,

Sára seymar blóðmørsindur – eltir
garnatálg.

Hon er so von og tekkilig, og so er
hon so fjálg.

Hon bindur troyggjur, vøttir mær og
lappar hvørja spjærr,
og fyri tað eg gevi henni lítlan koss á
vørr.

Vit hittust í plantasjuni, tað var eitt
leygarkvøld.

O, Sára! Sára! Sára, mín, o, sum tú tá
var køld.

Mánin skein á sund og fjør og gylti
frystu ong,
og tá ið eg so kroysti teg, tá brakaði
hvør spong.

Tá aftur eg til heystar komi, Sára, Sára
mín,
tá skalt tú vera brúðarklodd, so vøkur
og so fin.
Hjá Peri uppi Suðuri, vit gifta okkum
inn,
tann fyrsti “sprellibassin”, ja hann skal
eita Finn!

19. Per fór til Havnar

Per fór til Havnar at keypa sær vøttir,
svintu og annað sum krevst til ein túr.
Fór inn á gólvið hjá sínari dóttir
legði seg niður og fekk sær ein lúr.
Vek meg aftur, tá útvarpið kemur.
Sjálvandi faðirsins vilja hon fremur.
Útvarpið kemur og sigur so tað
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Skóleysur Per upp av sofuni flýgur,
spyr hvussu ólukkan hatta ber til.
Bannar eitt sindur, men skilir umsiðir,
Strandferðslan sjálvandi ger sum hon
vil.
Ferðætlan skal eitast at vera.
Harragud veit hvussu teir mingilera.
Har er tó einki at gera við tað.
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Ikki so lættur á beinunum longur
skundar sær kortini alt tað hann kann.
Tungan so langt út úr munnum
hongur,
børnini ræðast tann ókunnumann.
Eingin bilur og tungt er at bera,
mong vóru ørindi eftir at gera.
her er tó einki at gera við tað
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Alt meðan Per gjøgnum býin sæst
halta
uttan at unna sær hvíld ella steðg.
Sandingur situr í stóli hjá Hjalta,
letur har falla sítt vælvaksna skegg.
Hjalti rakar, men óreinsettur,
noyðist at geva, tá helvtin er eftir.
Har er tó einki at gera við tað,
um átta minuttir fer Másin avstað.

Tvey eru komin til Havnar at vígast,
borðreitt tey hava á Sandi til fest,
tí kann so illa við vígsluni bíðast,

presturin skrumblar tey saman sum
best.

Av tí tey óttast, at Másin skal fara,
eydnast bert øðrum sítt jaorð at svara.
Har er tó einki at gera við tað
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Demmus hann skvamblar í bastovu
síni
vaskar sær ryggin, sum helst treingir
til,
hoyrir so útvarpið, óreint í trýnið
finnur nóg illa á klæðunum skil,
svartur skógvur og brúnur tann eini,
skøðir seg kvikkliga, skeivt uppá
beinið.
Har er tó einki at gera við tað
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

Sjálðsom er gongan, um skerstockkin
dettur,
tungt er at renna mót tíðini kapp.
Illur er onkur, ið kanska lá eftir,
glaður er hann, ið við skipinum slapp.
Onkur lovar at fara til fútan,
annar at geva Jóhann upp á snútan.
Har er tó einki at gera við tað,
“Um átta minuttir fer Másin avstað”.

20. Sildavalsurin

Skútur brátt stevna av firði út,
ta norðhavssild at fanga.
Skiparin rópar um stýrhúsút:
»Hey! latið springið ganga!«
Koyrir so á motorin,
snotulig skútan er vorðin.
Setur so kós í ein landnyrðing,
loggið bert snurrar ein sólarring.
Skiparin sjógvin gradar,
brúkar sekstant og radar.
»Gerið nú greitt bæði trossar og gørn,
tí nú setast skal!«

Setan var góð, væl teir fingur í
á fimtan favna dýpi.
Gørnini fimti teir settu út,
við tunnum verður knípið.
Avhøvda flestu og gelda,
arðir teir salta og skelda.
Kokkurin gamli tó glaður er:
»Komið nú allir og skaffið her,
borðiskin havi eg djúpan,
kom fá tykkum sildasúpan,
hon stimbrar og hitar hvønn einasta
kropp, sum nú kropin er!«

Sigla so innaftur leygarkvøld,
teir glaðir munnu sjunga.
Harmonikan áður so deyð sum sild
man út í dansin runga.
Ruski og polski har snurra,
norðmenn og sviar, sum murra.
Har er bert ruðul og eingin kós,
stúgvandi fult eins og sild í dós.
Har eru sildaknassar
umframt teir sildabassar,
sum gørn teirra seta og fanga sær
sprund nú eitt leygarkvøld.

21. Vandringsmenn synger

Oss kan du møte på allverdens veier,
vår fot har trådt på alle markers muld,
den bylt vi bær' på det er alt vi eier,
men vi har stjerneblink og månegull.

Vi har en drøm, en verden bak vår
panne,
så langt den rekker er den evig vår
ja det er sjøer, det er gyldne lande
med nye eventyr hvor enn vi går.

Når sol går ned, og det blir skumrings-
tider
vil bekken nynne oss sin melodi,
for vi er vandringsmenn i verden vide
og ingen gledesstund går oss forbi.

Vi tar imot og gir med åpne hender,
så glad og rik er ingen mann på jord
som vi – når natten sine stjerner tenner
og lar den lyse i en vandrers spor.

22. Súrligar nætur í Keyptmannahavn

Vaknandi húsafasatur nú náttin er deyd
spyrja hvønn annan hvar fáa vit nú morgunbreyð
morgunin legði sín perlandi döggi á tín kinn
vit turkaðu brillurnar væl áðrenn vit fóru inn

Í tómligu tøgningini hittast av og á eygnabrá
lunkaði rundstykkir hvat skal tú hava uppá
ein lítlan til tín ein til mín ja tað riggar so væl
tá man nú skal biðja teg at lova sær at sova sær hjá tær

Og Langabrugv leingist av longslí har yvir man skal
á tínum kamari kunnu vit helst sova væl
ein byrjandi býur bjóðar tær ein góðan dag
tú svarar takk fyri meg men mítt ríki er ei av ídag

Eg elski teg tak mína seinastu rest í tín favn
so gloyma vit súrligar nætur í Keyptmannahavn
og meðan tú elskar meg hómi eg dalar og fjøll
eg hómi angandi bø mjúkar sátur og spælandi børn.

23. Ljóðmynd

Myrkrið sígur yvir tekjur
leggur skuggar undir trøð
guitarljóð úr einum glugga
spæla sorgarbundin lög

Út í kvøldið hoyrist látur
lokka fram eitt lítið bros
hoyri gjeggj frá einum hesti
og úr bønnum vættratos

Reyðar baklyktir á vegnum
bilar strúka skjótt framvið
myrki skuggar undir steyrum
fólk íð ganga lið við lið

Tømi enn ein kopp av kaffi
murri við til lívsins ró
Leggi høvðið á mín kodda
sovni inn til kvøldsins ljóð

24. Rósan

Sáðið í jørðina grivið
við miklum huga og tol.
Tá ið tað burtur er blivið,
tá eftir er bert eitt hol.

Upp ein rósa man næla,
so vøkur og príð hon er.
Nógv verður um hana talað,
tí reyðlitt bløð hon ber.

Rósan hon mangan man gleða,
í álvara sum í gleim.
Og eftir lívið flaga
grøvina við teim.

Men einaferð tað hendi,
at rósan burtur var.
Tikin av regni og vindi
og deyða sín funnið har.

25. Tað er leygarkvøld

Tað er leygarkvøld í kvøld
harmonikan spælir til dans
komið øll, sum eru køld,
komið og fáíð tykkum kjans.

Tak um miðjuna á henni
sum tú valdi tær
Kom og syngi og flenni
kom og dansa við mær.

Koyr so kátir tónar út
ígjøgnum vindeygað sær smoyggja nú.
Burt er alt sum fyrr var sút?
Kom og trín í dansin, tú.

Tak um miðjuna á henni...

Legg á varrar hennar koss
strúk so blítt og eymt um purlurnar
burt er alt, sum fyrr var knoss
og ja burtur allar kurlurnar.

Tak um miðjuna á henni...

Eydnulandið tykkar er
har í fjálgu skýming sera blítt
tað sum síðan hendi har
er í tínum huga frítt.

Tak um miðjuna á henni...

Tað er leygarkvøld í kvøld
harmonikan spælir til dans
komið øll, sum eru køld,
komið og fáíð tykkum kjans.

Tak um miðjuni á henni...

26. Eitt dýpi av dýrari tíð

So verður sagt av monnum
at lívið er markleys neyð
eitt dýpi av gráum døgum
og børn, ið biða um breyð
Kanska er lívið sorgarlag
kanska er lívið gott
og kanska eg ein skínandi dag
beri kenslu av myrkari nátt

Í nátt er luftin so rein og klár
bládjúp og ísandi køld
foldin hvílir í hvítari tøgnum
og norðlýsið reisir sær tjöld
Og vit mítt er fullt av tonkum
á ferð út á víðan veg
at finna á miðleysu náttargongd
tann vísdóm, ið uggar meg

Men ongan vísdóm eg finni
ið sigur tey sonnu orð
Sum bløðandi fuglar falla tey
aftur at hvítari for
Tó eg veit at dýrgripir finnast
og fjalast við gráan eim
tá gentur og dreingir spennast
sum folar í dans og gleim

Tá barmur mín spentur av undran
av eydnu, av tungari trá
av iva og sorgarløgum
Eisini, eisini tá
veit eg at lívið er gáva
eitt dýpi av dýrari tíð
sum øll skulu valla ígjøgnum
rekast og villast inni

Veit eg at lívið er gáva
eitt dýpi av dýrari tíð
sum øll skulu valla ígjøgnum
rekast og villast inni

27. The Wild Rover

I've been a wild rover for many a year
And I spent all my money on whiskey and beer,
but now I'm returning with gold in great store
And I never will play the wild rover no more.

Niðurlag: And it's no, nay, never,
No nay never no more,
Will I play the wild rover
No never no more.

I went in to an alehouse I used to frequent
And I told the landlady my money was spent.
I asked her for credit, she answered me "nay
Such a custom as yours I could have every day."

I took from my pocket ten sovereigns bright
And the landlady's eyes opened wide with delight.
She said "I have whiskeys and wines of the best
And the words that ou told me were only in jest."

I'll go home to my parents, confess what I've done
And I'll ask them to pardon their prodigal son.
And when they've caressed me as oft times before
I never will play the wild rover no more.

28. 1001 nátt

Eg vil halda fast um teg, eg vil kína tær eymt,
eg man ongantíð skilja, tað sum mær er hent.
Eg má framvegis undrast á kærleikans mátt,
eftir 1001 nátt.

Eg vil taka hvønn dag, sum hann kemur og fer.
Tí tú letur meg vita, hvat hvør dagur ber.
Og eg elski og hevji teg líka so hátt.
Eftir 1001 nátt.

::Hvat um tað, um tíð fór til spillis.
Hvat um tað, um tað tók sína tíð.
Tá vit finga at síggja at einki er lánt.
Eftir 1001 nátt.::

29. Sektus og sekterius

Var á Føroya landi einaferð so statt,
alt sum prestur segði, tað var vist og satt.
Kingo, báðar Brockman allir litu á.
Ja, so einfalt var tað tá.

Sektus og sekterius, sektus og sekterius
prædikantar nógvir og mormonmenlar
allir rópa vinur kom.

Jú teir gomlu hjálptu seg við prest og degn
bønhús ella kirkja vóru stavnatekn;
nú hvør maður sjálvur prestur vera vil,
prestur dugur einki til.

Sektus og sekterius ...

Sigst at onkur farin er at hugsa um,
hvussu vorðið var við okkar forfedrum.
Sukku teir í heljardýpi ella ja ?
vunnu teir upp himnastað.

Sektus og sekterius ...

Vóni eg um einaferð vit biskup fá,
hann kann megna fyri okkum greiða má:
Er tað so at barasta hvør sektarist,
í himni eigur innivist.

Sektus og sekterius ...

30. Nú skal eg aftur fara

Nú skal eg aftur fara
út á tann langa veg.
Sig mær farvæl, mín kæra,
sig, at tú elskar meg.

Tað er ei við mín vilja,
havið er náðileyst,
aftur tað skal meg skilja
frá tær til næsta heyst.

Sáran mítt hjarta grætur,
sjálvt um mín muður lær,
tráandi, dag og nætur
leingist eg eftir tær.

Tímin er nær, mín kæra,
skipið er klárt, eg má
siga farvæl og fara,
tak meg í favn tín tá.

Tak meg í favn tín, søta,
sig at tú elskar meg,
enn er ein lítil løta,
áðrenn eg fari mín veg.

31. Sóljugentan

Í bø eg gangi tá blómur spretta,
eg gleðist yvir at skjótt er vár –
tá kemur til mín ein lítil genta,
ein søtur ungi um fimm seks ár.

Hon sóljutyssi í hondum hevur,
tann fyrsta heilsan frá vársins tíð,
hon møtir mær sum ein vin, hon
kennir,
so hjartans fegin hon smílist blíð.

Hon spyr meg barnslig, um eg vil fá
tær,
hon hevur heintað tær stutt herfrá,
og um eg vil, so bert fegin tak tær,
tvey eygu siga so klár og blá.

So stóra gávu ei nakar gav mær,
sum hendan hondin við boð um vár,
eg pening gevi, so hon kann keypa
eitt silkiband um sítt gula hár.

Hon loypir frá mær við tøkk í sinni,
so kát hon dansar á vársins veg,
hon rennir frá mær og ánar ikki,
at tað var hon, sum var góð við meg.

32. Hvør skuldi gamlar ...

Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
og gamalt vinarlag,
hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
og mangan góðan dag.

Fyri mangan góðan dag, ið var,
drekki nú eitt glas við mær,
vit tøma eina vinarskál
og minnst tíð, ið var.

Vit runnu upp í brekkurnar,
har blomstur vaks og ber,
men síðan varð mangt sporið tungt
í tíð, sum farin er.

Fyri mangan góðan dag ...

Vit spældu allan dag við skip
og floyttu eftir á,
men leingi vítt og vágvilt hav
ímillum okkum lá.

Fyri mangan góðan dag ...

Her rætti eg tær bróðurhond,
so rætt tú tína mær,
vit bera glas at munni so
og minnst tíð, ið var.

Fyri mangan góðan dag ...

33. Nú nemur náttin við smærur

Nú nemur náttin við smærur.
Nú dimmir í blánandi líðum.
Nú hoyrist so náttarvarur
ein meldur av ljóðligum íðum.

Og áin um midnáttartíma
slær doyvandi ljóð út um fløtur.
Og fólk eins og skuggar rýma
um tún og um døggvátar gøtur.

Og fjallið hvílist í kvirru.
Bert dunið frá dimmilunda.
Nú durvar eitt hav í kyrru.
Til bóla seyðirnir stunda.

Nú blunda blóma og smæra.
Nú skýmir um røkur og líðir.
Ein varligur dráttur í tara
nú náttin um oyggjarnar sígur.

34. Sasasa

Mær hugar so væl títt ómáta likam
Og títt fyrsta floks gongulag
Vit møttust fyri einum árið
Meg minnst tað sum tað var í dag

Sasasasa,

Tú minnst ei sørt um Marilyn Monroe
Tað sigst, at tú ert eitt sex-object
Surkursøt í manna eygum
Og títt smyrsl, tað er so frekt

Sasasasa,

Væl kanst tú eggja mínar kenslur
Í ørviti gera mína trá
Tú røktar so væl tað hav av monnum
Ið benda høvdið afturá

::Sasasasa...::

35. Miðalhampamaðurin

Eg eri bert ein miðalhampamaður
mitt hár er hvørki skitið ella sítt,
hvønn sunnudag tá gangi eg í slipsi,
eg kenni mun ímillum títt og mítt.

Eg eri hvørki kommunistur ella provo,
eg brúki ei Dimmu sum skoynisopp,
eg blaki ei við borðisum á tingi
og tá tey roykja hasj, eg sigi stopp.

Hvønn mikudag eg hoyri
kvøðuljómar,
eg eigi fyra fitt og nosslig børn,
í Gundadali haldi eg við HB,
og Føroya størsta skald er Óðin Ódn.

Í stovuni eg eigi eina sofú,
av teaktræ eru bæði stól og borð,
millum menn, sum hava besta skilið,
eg telji bæði Leif og Kjartan Mohr.

Baptistarinir teir eru alt ov grammir,
nei bispurin hann hevur meira stíl
eg berjist heldur ei á hvítusunnu
eg eigi allar Varðarnar hjá Mil.

At framamenn teir eru psykopatar,
so greitt tað er, tað siggja kann hvør
ein kleyv
studentarnir, sum nassa upp á statin
teir skuldu fingið homluband um reyv.

Á Ólavsøku eina lítla kenning,
annars drekki eg bert mjólk og te
so kenni eg ein mann, sum eitur
Henning
og hann er hampuligur eins og eg.

36. Genta góð

Eg havi prøvað bæði ilt og gott,
á sjógvi og á landi dag sum nátt,
men tó var eitt, sum neit í hjartað fast,
tað var tá fyrsta ástarbandið brast.

Eg sigldi út á Atlants breiða hav
eg kom í havn og skrivaði tær bræv,
tí góða, hetta seinast vardi meg,
at tú har heima longu fríggjaði.

Tú hevði funnið meðan eg var vekk,
ein annan drong, ið altíð heima gekk,
tú hevði brotið lyftið, tú mær gav,
tað kvøld eg aftur sigldi út á hav.

Oh genta góð, oh genta góð,
so mangan eina ið eg stóð,
oh genta góð, oh genta góð,
tá longsul mín um havið dróg.

Hvør sjómaður man sanna hesi orð,
tí oftani hann hoyra kann umborð,
um gentuna, sum sjómannin sín sveik,
tí ástarbond tey vóru alt ov veik.

Men hoyr tú genta, sum ein sjómann
fær,
tí at tú alt ov sjálvdani hann sær,
ja, minst so til um tíðin fellur long,
so eigur tú havinum ein drong.

Oh genta góð, oh genta góð ...

37. Eg minnst úr gomlum søgum

Eg minnst úr gomlum søgum,
sum móðir mín segði frá
um Føroyar í gomlum døgum,
hvussu føroyingar vóru tá:
roysni og brøgd at gera
teimum á hjarta lá,
høgt mundu teir høvdu bera,
tí fríbøndur vóru teir tá.

Trúfastur altíð var maður,
vildi ei bróta sítt orð,
í vertskapi fróður og glaður
við egið sum við annans borð.
Ei vin í neyð teir gloymdu.
æran var teirra mið,
og hana so væl teir goymdu
alt eftir norðmanna sið.

Tá stongd var ei bóndans stova,
um ókunnugt fólk kom á leið,
men rómastampur úr kova
og válgarin spardust ei.
Tann, ið av lítlum varð argur,
varð hildin fyri spottt,
tann, sum var ræddur og kargur,
fekk mangan ótelgdan tátt.

Ein maður við røttum sinni
kann látast av rók og rong
men leingi skal liva hans minni
í søgu so væl sum í song'.
Latið ei søguna doyggja,
goymið hana so væl,
í dreingja sinni og moyggja
hon mikið útrætta skal.

38. Skjønne Helen

Hun var oppdratt i den tro
at hun skulle i hjemmet bo.
Til det kom en holden mand,
av samme rike stand

Da hun kjærligheten fik
var han ikke på guldet rik.
Men en fattig husmandssøn
som blev hennes drøm

Skjønne Helen, fager og ren,
oppdratt i rikdom og herlighet
Hun fant sin drøm, husmandens søn
sin store kjærlighet

Da hun spurgte faren sin,
kan jeg sammen med vennen min
Gå til alters samme vei
svarte faren nei.

Da besluttet de en natt
at de skulle ta ferden fat
Langt derut mot fjerne land
bort fra bånd og tvang.

Skjønne Helen, fager og ren,
oppdratt i rikdom og herlighet
Hun fant sin drøm, husmandens søn
sin store kjærlighet.

De for altid ville bli
trofast sammen til evig tid
trosse farens lov og ed
for sin kjærlighet

Skjønne Helen, fager og ren,
drog i fra rikdom og herlighet
Hun fikk sin drøm, husmandens søn
sin store kjærlighet.

39. Villar víddir

Leið meg út á villar víddir har lívið leika skal
frælsi fær eitt innihald og vónin gerst eitt val
ja heilt út har vindar venda og orka broytir skap
Einstein mótir Marx og Freud og Rolling Stones afrat
har blandar tú títt blómubryggjuttan timburmenn ella fólkaskomm
tí avdottin er bacchus brátt av kánabrúdleypsromm
kom við út á villar víddiruttan haft ella tíðartonn

Sigl meg út har sjógvar slættast av skynseminnar vernd
hvør ein misgerð rættast í somu løtu hon er nevnd
vilt tú syngja millum vinir mást tú ganga út úr takt,
tí tín leiðari gerst linur tá tín samvitska fær makt
og eygu øtast undrandi tú bert meg burtur blundandi
og øsast upp heilt óttaleyst í nirvana out of time,
blaka meg so har bylgjur brótast oman bakka út um heim

Eg vil síggja syndir slaktast og teg sveima upp av ný
tí har insta vónin aktast hon vegur vápnagný
eg vil daga duldar dreymar og loysa lygnarhaft
vita nær ja er ja og nei er nei tá ivin heldur kjaft
og lívið er eitt puslispæl sum aldri liggur sum tað skal
tí sum eitt sprell í kosmos tú og eg á Edensgarðarveg
vælkomin út á villar víddir her skal ongin spara seg.

40. Bláa húsið

Hetta er ein søga um eitt hús sum var blátt,
og meg, sum var fullur hvørja leygarnátt,
– hvønn sunnumorgun eg gekk har forbí,
í sama lag og um somu tíð.

Ein genta hon smíltist tá eg gekk forbí,
eg smíltist aftur, eg veit ikki hví.
Fólk fór í kirkju, og hanin hann gól,
meðan hjá mær tað í heysinum mól.

Tað er óneyðugt at siga tær frá,
hví ið eg ikki fór heim fyrr enn tá,
tí ólík man ei vera hvør leygarnátt,
hjá teimum sum halda seg til tað sum er vátt.

Lagið var tað sama eftir hvørt ball,
øldunstur, spígga og eitt mislukkað knall,
øll vikulønin úr lummanum fór,
hvar skal eg lána fyri eina Føroya Bjór?

So ein morgun eg gekk har forbí,
sá so at gentan stóð hurðini í,
nú fyrst eg sá hvussu ið hon sá út,
reyðfleckut andlit, og ein stóran búk.

Eg spurdi so pent hvør ið skemtarin var,
gævi Guð at eg aldri fekk hetta svar,
at minnast hvørt leygarkvöld, tað var ikki lætt,
men nú var so økt um okkar' mannaætt.

Eg hugsaði ei tá um bindandi skjøl,
bað hana læna mær fyri eina øl,
for so til hús – hanin gól kykkeliky,
eftir fyrsta javnaran kendi eg til.

41. Lívsmýnd

Enn eri eg ungur og enn í góðum lag
Mær tørvar einki fœðibraev til at prógva tað
Eg minnst ei mín barnadópur og mína grulvutið
Nú eri eg nógv vaksin til at skilja hvat og hví
Eg vil elska, eg vil syngja

Eg vil fevna kærleikan
Eg vil leita til tey stœð
Har eg finni sannleikan

Lívið er mítt listarverk
Eg máli jú hvønn dag
Um eg fylli hundrað ár
Ei liðugt verður tað
Vónin er at myndin mín ein mildan skugga fær
Tá fólk úr øllum heiminum frælsið ogna sær

Eg vil elska, eg vil liva
Eg vil syngja friðarlag
Saman við so mongum menniskjum
Sum altíð vilja tað...

Vilja gráta, vilja flenna, ynskja frið í heiminum
Og við álit á hvønn annan læra mangt av lívinum

La la la la lalalala lalalala
La lala la lala la... la la
La la la la lalalala lalalala
La lal la la la... la la

Eg vil elska, eg vil liva
Eg vil syngja friðarlag
Saman við so mongum menniskjum
Sum altíð vilja tað...
Vilja gráta, vilja flenna, ynska frið í heiminum
Og við álit' á hvønn annan læra mangt av lívinum

42. Rasmus

Kenna tit Rasmus, Rasmus í Gørðum,
hann eigur sær bæði hestar og neyt.
So hevur hann hjallin niðri í fjørum,
saltfisk og sperðil, um á hjá honum treyt.
Men Rasmus, ja Rasmus, hann føkir seg so eina,
hann hugsar um Rasminu, sum situr heilt aleina.
Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal drongur,
slaturin gongur, hann tímir ikki longur.

aaa aaa aaa a

“Nú má eg mær finna eina fitta gentu,
hevði eg torað at ligið framvið.
Eg fylgdi Rasminu, sjálvvt um teir mangan flentu,
men kanska hon ikki er heilt ómøgulig.”
Tí Rasmus, ja Rasmus, hann er gamal drongur,
slaturin gongur, hann tímir ikki longur.
Hann droymir um Rasminu bæði dagar og nætur,
vinirnir arga hann, so hann er ofta nokk so flatur.

aaa aaa aaa a

Og Rasmus, ja Rasmus, hann fór sær ein dagin
yvir at nesi og norður um á.
At fríggja hann ætlaði, reyður og smæðin,
spurdi Rasminu, á knøunum hann lá:
“Rasmina, Rasmina, mín fitta rosina,
vilt tú um meg fjálga, mín lívsins kamina?”
“Ja, elskaði Rasmus, nú kundi eg skriggjað,
í tríati ár havi eg nú væntað teg at fríggja”.

aaa aaa aaa a

43. Handan mjørkan

Úr mjørkanum trína tey aftur og aftur
ein ævigan dans uttan tónleik og orð,
úr gráanum sjóvar frá túsundtals fetum
men døggin er rein – ongar slóðir og
spor.

Og tœgnin syngur um løtur
um lívið í loyndari líð
og ferðir um marknaðar gøtur
ein dans handan fatan og tíð.

Og innan úr mjørkanum hómar tú
skuggar
ein liðaleys fjøld dregur lívið at sær,
so lokkandi teskar úr ósæddum varrum
um frælsi á víddunum handan tín garð.
Og tú slotar mót rekandi skýggjum
tevjar ein droymandi frið
tí, at lívið sum byrjar av nýggjum
er fjalt handan nærmasta líð.

Men tú torir bert ikki at stíga
á gøtur títt eyga ei sær,
men tú vilt heldur standa og bíða
við liðið ið ognaðist tær.

Og dansurin dregur teg aftur og aftur
ein droymandi longsul gerð sár í títt sinn,
og kanska ein dagin tú trínur um liðið
sum víðopið stendur og bjóðar tær inn.
Og inni í mjørkanum brennur
eitt bleiktrandi lítilsvert bál
login, ið gerð at tú kennir
lívsneistan í tíni sál.

44. Einki er sum summarkvøld ...

Einki er sum summarkvøld við strendur.
Hvítar lýsa gjar- og flidnarendur.
Standa menn á nesjum og á tongum.
Bátur rør við áratøkum longum.

Veksur flóð og neyván tú tað grunar.
Eiðasørt á nøkrum flúri runar.
Syftast fagrir fiskar fram við strendur,
meðan dagur leggur saman hendur.

Hýkur dimmið mjúkt um hellulandið.
Kámast agnið, her eg sjálvur standi.
Áraknarr og syftan millum flesja.
Hómast valla land ímillum nesja.

Fram við landi eftir taragrunni
hava blankar beitur støðugt runnið.
Sleiskast alt hjá monnunum á tanga.
Ein og ein teir heim til húsa ganga.

45. Eros

Vilt tú ikki sita her
eina løtu nú hjá mær
.:so eg kann kína og kyssa teg
og vera tær so nær:.

Nú býurin skjótt sova skal
og myrkrið biður góða nátt
legg teg bara her so væl
fevn og kroyst mín kropp
legg teg bara her so væl
hjá mær.....

Vit gloyma dagsins strev
í morgin er aftur frídagur
og Eros so loyndarfullur lær
bara hann okkum sær

Nú sólin sendir geislar inn
í eina litla lon so veik
.:har liggja tvey saman ballað skinn
eftir ástarleik:.

Um vit gloyma dagsins stríð
geva hvørjum øðrum tíð
.:kann Eros ikki halda frí
tað leggur hann einki í :.

Tú mást ei fara heim í nátt
verð nú her hjá mær hjá mær
.:so eg kann merkja tín mjúka kropp
heilt nær at mær:.

Tú mást ei fara heim
verð nú her hjá mær,

la la la

46. Tú dregur meg ...

Tú dregur meg sum ein magnetur,
sum sól millum stjornur ert tú
tú vænasta væna av øllum,
so gyklandi og lokkandi príð.

Sjálvt sólin á hásummardegi
er mær bert sum skuggin av tær,
tú eygagóð ert sum Guds móðir,
Gud gævi, tú ognadist mær.

So leikandi lætt er títt lyndi,
tín rødd sum eitt tónalag er,
við kærleikans kvæði tú lokkar,
sum fevnir um rúmd, lív og verð.

Á kundi eg einaferð kyst teg,
tín barm og títt dúnmjúka hold,
í villasta ástleiki fevnt teg,
tá var eg í himni á fold.

Um einki eg av tær kann vinna,
eg elski sum unglíngur ørt,
tá bládypið í tínum eygum,
meg hevur í ørviti gjørt.

Tú alfagra rúnarbant skaldið,
í ørviti sveimi um teg,
tó hevur tú yngt meg og ment meg,
tí elskaða, signi eg teg.

Tú dregur meg sum ein magnetur,
sum sól millum stjornur ert tú
tú vænasta væna av øllum,
so gyklandi og lokkandi príð.

47. Dans på Sunnanö

Där går en dans på Sunnanö, där dansar Rönnerdahl,
med lilla Eva Liljebäck på pensionatets bal
och genom fönstren strömmar in från Skärgårdensnatten sval,
||: Doft av syrener och jasmin i pensionatets sal :||

Och lilla Evas arm är rund och fräknig hennes hy,
och röd som smultron hennes mun och klänningen är ny.
-Herr Rönnerdahl, det är ju Ni som tar vem Ni vill ha,
||: bland alla kvinnor jorden runt, det har jag hört, haha! :||

-Att ta är inte min musik, nej fröken, men att ge.
Jag slösar men är ändå rik så länge jag kan se.
-Vad ser Ni då, herr Rönnerdahl, kanske min nya kjol?
||: -Ja, den och kanske något mer. Ta hit en bra fiol! :||

Det går en dans på Sunnanö till Rönnerdahls fiol,
där dansar vågor, dansar vind och snön som föll i fjol.
Den virvlar där, där går ett brus igenom park och sal.
||: Och sommarmorgonen står ljus och södergöken gal. :||

Och lilla Eva dansar ut med Fänrik Rosenberg
och inga fräknar syns på hyn, så röd är hennes färg.
Men Rönnerdahl är blek och skön och spelar som en gud,
||: och svävar i en högre rymd där Eva är hans brud. :||

48. Aldan

Altíð ræddist eg taran í sjónum
Rekandi vøxstur um klettar og brot
Síðani, saman við ótta og vónum
Hevur tú rikið mítt hjarta á flot

Tak í meg, tak um mín iva
Nem við meg, nert ikki við
::Sissa meg, tá eg vil liva
Øs meg, tá eg biði um frið::

Nú ert tú aldan, og eg eri tarin
Dregur meg at tær og rekur meg frá
Eigi teg, eigi teg, tá tú ert farin
Veit at eg missi teg, tá tú ert hjá

Tak í meg....

Alt tað, sum lokkar og alt, sum vil
stygga
Fløðandi, fjarandi ert tú í mær
Lyftur meg upp nú og letur meg liggja
Myrkrið, sum bjargar og ljósið, sum
slær

Tak í meg....

Ræddist eg sjógvin við myrkri og
megi
Visti meg stíga á ótrygган veg
Líknandi leið, men við rekandi gleði
Gangi eg nú: nú ræddist eg teg

Tak í meg....

49. Seinasta vaktin

Alt hann átti á fold var ein koyggja,
og hann kendi seg heima umborð;
hann var gamal og lá til at doyggja,
men hann teskaði enn hesi orð:

“Leið meg eina ferð enn út á dekkið,
lat meg ganga ta seinastu vakt,
lat meg stýra tað seinasta strekkið,
áðrenn skipið til kai hevur lagt.”

Hetta far var mítt heim gjøgnum lívið,
og tað bar meg í suður og norð
Nú til hvíldar eg ruraður blívi,
mína seinastu frívakt umborð.

Tá mín deksvakt er komin at enda,
og mítt tørn til at stýra er av
vil eg ongantíð heim aftur venda
til tað stóra og brúsandi hav.

“Leið meg eina ferð enn út á dekkið,
lat meg ganga ta seinastu vakt,
lat meg stýra tað seinasta strekkið,
áðrenn skipið til kai hevur lagt.”

50. Troystartámið

Tak hesar blómur, ið eg tær veiti,
tó væta tær als ikki meir,
tí míni tár strítt hava runnið.
Blómunum tørva ei vætu meir.
Blómunum tørva ei vætu meir.

Tó tala við tær og sig teim sannleik',
um okkara stutta kærleiks-ævintýr.
Tær vilja ei fólna, men goyma tó minni kær
um tvey, sum í loyndum drógu hvørt at sær;
tvey, sum í loyndum vóru sera kær.

Tað er so lætt at særa
tann ein elskar mest.
Gloymd verða lyfti eins og æra;
Slíkt kann henda øllum flest

Í blómugarði búnast blómur
Um tær standa lið lið
Tó hvassar tornur væl trívast teimum hjá
Og gloyma vit ofta at lúka frá
Tær hvössu tornur og loka sáð.

Tað er so lætt at særa
tann ein elskar mest.
Gloymd verða lyfti eins og æra;
Slíkt henda kann øllum flest

Av eynd tær sprotna hesar blómur,
eg sáddi tær eina fyri teg,
tó vetrar kuldin kom í blómugarð
slókt var kærleikssólin, hon ei longur sær.
Í troystartámi eg heintaði har,
hesar blómur, ið eg veiti tær.

51. Vit fáa tevatn og breyð

Vit fáa tevatn og breyð, teir virða okkum sum seyð,
tað besta sjómanslívið er, so syngja vit tju-hey.

Eg tykkum skal fortelja um mín fyrsta túrin til sjós,
eg spýði sum ein barnakona, tó helt eg mína kós.
Vit fáa tevatn ....

Stýrimenninar báðar eg ongantið sá,
tí øðrum sigldu vit undan, og annar í koyggjunni lá.
Vit fáa tevatn og breyð ...

Og kokkurin er góður, hann dugdir síni ting,
men feilurin er bara tann, at hann aldrin kemur í sving.
Vit fáa tevatn og breyð ...

Og skiparin hann drekkur bæði øl og akvavit,
men tá hann einki annað fær, so noyddist hann við spritt.
Vit fáa tevatn og spritt, tey virða okkum sum seyð,
tað besta sjómanslívið er, so syngja vit tju-hey.

So komu vit ein dagin inn til Aberdeen,
har hildu vit politistar og konufólk til grin.
Vit fáa tevatn og breyð ...

Har kom ein politistur, spurdi: “Where do you come from?”
Annar segði Føroyum, og hin hann segði Rom.
Vit fáa tevatn og breyð

Har kom ein politistur, hann spurdi: “Where do you go?”
”at brejast úti á gøtuni, er ímóti allari lóg”
Vit fáa tevatn og breyð ...

So fóru vit ein dagin niðan á Hotel Bonaccord,
eg gekk mær fram til diskin, og presenteraði meg sum lord.
O, sum hann bukkaði, o, sum hann sukkaði,
og eg bleiv verandi lordur, til tað lukkaði.

Og eg sló út við báðum ørmunum í senn
til tjenaran segði eg ”shut up og reis og renn”
O, sum hann bukkaði, o, sum hann sukkaði,
og eg bleiv verandi lordur, til tað lukkaði.

Har kom ein direktørur og bukkaði fyri mær
hann beyð mær at koma at pimpa saman við sær.
Vit fáa tevatn og spritt, tey virða okkum sum seyð,
tað besta sjómanslívið er, so syngja vit tju-hey.

Hann átti eina dóttur, hon filmaði til mín
hon beyð mær at koma í songina til sín.
Vit fáa tevatn ...

Hon spurdi um slottið, og hvaðan eg var frá.
Eg kysti hana og segði, at langt norðaliga tað lá.
O, sum hon tá var glað, eg ikki lúgvi tað,
og dagurin var komin, áðrenn eg fór avstað.

Og hevði hon vita at tað var eitt fiskifar,
og leiðin gekk á Suðurlandið, har sólin aldrin sær.
So hevði eg fingið frið, tí har kom hon ikki við,
men eg fekk ikki fótin í afturpartin, you see.

Men henda sama gentan hon mátti duga gand,
tí henda sama túrin rendu vit skipið upp á land.
Vit fáa tevatn ...